

man siden vil komme til at fortryde det. Det er disse Betæneligheder, jeg her har tilladt mig at fremsætte, idet jeg altsaa navnlig erindrer om, at vi nu kaste over Bord, hvad vi gennem en lang Aarrække med stort Besvær have søgt at naa til, nemlig at faa i alt Fald nogle Regler gældende for Forholdet med Hensyn til Jærnbanebygning, baade for de private Baner og for Statsbanerne. Under disse Omstændigheder vil jeg for mit Vedkommende ikke deltage i den kommende Afstemning.

Ordføreren (Krabbe): Jeg skal tillade mig at gøre nogle faa afsluttende Bemærkninger i Anledning af et og andet, som er fremkommet, og jeg skal da først tillade mig at rette et Par Ord til det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (Sloth), som begyndte. Naar det ærede Medlem mente, at Summen, der var fastsat for Viborg—Herning-Banen, skyldtes mig, og at der ikke var nogen anden Autoritet end min Opgørelse, saa erindrer det ærede Medlem jo ganske fejl. Vi begyndte med Opgivelse af en Sum, som af mig, efter at Banelinien var undersøgt i Marken af Statens Ingeniører, var meddelt til Udvalget, og som viste sig at være saa nøjagtig, som man kunde forlange; men vi have under Forhandlingernes Gang faaet denne præciseret fra Indenrigsministeren. Han rettede det nemlig saaledes, at Anlægsudgiften var 350,000 Kr. for lille, og at Beløbet til Inventar og Driftsmateriel var 5,000 Kr. for stort. Jeg tillader mig virkelig at sige, at større Nøjagtighed kan man ikke forlange, hverken i Udgangspunktet eller i Slutningsresultatet. Naar det, som først var meddelt, kun varierede disse forholdsvis ubetydelige Summer, saa var Opgivelsen ret nøjagtig, og naar man slutter med at have faaet fra Ministeren, med hvem man forhandler om Sagen, Meddelelse om denne mere nøjagtige Sum, har man jo i Virkeligheden der et lige saa nøjagtigt økonomisk Grundlag, som man mangen Gang har ved den Slags Sagers Behandling. Naar det ærede Medlem ogsaa mente, at Summen for Langaa—Silkeborg-Banen stammede jeg ved ikke fra hvem, men at den maaske slet ikke havde noget legitimt Udspring, saa tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Hvis der var nogen Mangel i saa Henseende, faldt den jo for Resten ikke paa os, men paa vor højtærede Kollega, det høje Landsting. Men Landstinget har jo virkelig god Grund for den Sum, det har opført. Det har den

nemlig fra en Skrivelse, udfærdiget af Generaldirektoratet for Statsbanedriften af 22de December 1899, tilstillet Folketingets Udvalg af Indenrigsministeriet og suppleret ved en senere Skrivelse af 19de April 1900. Der staar opført de Beløb, som ere nævnte her. — Naar det ærede Medlem henvender sig til mig, kommer der en lille Smule personligt deri. Vi staa nemlig i det personlige Forhold til hinanden, at jeg har den Ære at være Vælger i den Kreds, han repræsenterer, og deraf kommer det maaske lidt, at hans Udtalelser faa en lille Smule personligt Præg. Mig er det ikke ubehageligt, tværtimod. Det ærede Medlem mente, at Viborg—Herning-Banen var fremkommen ved en Sammensværgelse af Byinteresser og Privatinteresser. Byinteresserne skal jeg nu ganske lade ligge. Jeg tror egentlig talt, at det er Formanden for den jydskke Jærnbanekommission, en overmaade dygtig Embedsmand, som vi alle sammen kende, der efter det ærede Medlems Anskuelse har Byinteresserne paa sin Samvittighed. Med de private Interesser forstod jeg, at det ærede Medlem henvendte sig til mig, og det glædede mig ret at høre, thi det sigter naturligvis til det, vi begge to meget godt kende, nemlig at der ved Viborg—Herning-Banen ligger en Ejendom, som jeg elsker, samtidig med, at jeg i ikke mindre Grad elsker den unge Mand, der nu i 8 Aar har været dens Ejer, jeg er derfor knyttet til den Ejendom med den største Forkærlighed, en Forkærlighed, som kan være stærkere end en Interesse; men en Interesse findes ikke. Jeg er knyttet dertil med de stærkeste Baand; men hvis det ærede Medlem har tænkt sig, at der er en Interesse, tager det ærede Medlem jo fuldstændig fejl. Enten Viborg—Herning-Banen bliver anlagt eller ikke anlagt, kommer der ikke en Øres Fordel direkte eller indirekte til mig nu eller i Fremtiden paa nogen Maade. Jeg har ikke mere Interesse i Viborg—Herning-Banen end i Gedser—Warnemünde-Færgen, jeg er knyttet dertil med de fasteste og dyreste Baand, og den Kærlighed, der knytter mig til den, forlader mig ikke, ej heller under Overvejelse af disse Sager. Jeg har altid været mig disse legitime Baand fuldstændig bevidst. Naar det ærede Medlem taler om private Interesser, kan han altsaa have ganske Ret i, at der er noget privat, men han har blot fuldstændig Uret deri, at der er Interesser.

Saa talte det ærede Medlem ogsaa om en Sag, som interesserer os begge to paa lidt forskellig Vis, nemlig Planen om en